Ἔτος 17ον — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 28 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1903 — Ἀριθ. 761

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρ. εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^{ις} ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσ εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσ γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ πολιτικὴ τοῦ νοικοκρειοῦ – Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. (ὑπὸ κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου).— Ἀπὸ τὸ ταξειδί μου: αἱ δύο Παρθενόπαι.— Ἡ μεταμορφουμένη δημοσιογράφος. (ὑπὸ δ. Εἰρήνης Νικολαΐδου). —Τὸ νέον Συμβόλαιον.—Γυναικεία κίνησις.— Ἀλληλογραφία. Συνταγή. Εἰδοποιήσεις. Ἐπιφυλλίς.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΝΟΙΚΟΚΥΡΙΟΥ

Καὶ τί ἄλλο μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κάμωμεν καὶ πῶς ἄλλως νὰ βοηθήσωμεν τοὺς ἰδικούς μας εἰς τὴν πολιτικήν, μοῦ γράφει μία σύζυγος πολιτευομένου, παρὰ ἀγωνιζόμεναι παρὰ τὸ πλευρόν των τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν, καὶ περιποιούμεναι ἐν γένει τοὺς πολιτικοὺς φίλους των; Ὅπως ἡμεῖς αἱ γυναῖκες δίδωμεν ζωὴν εἰς τὰς σχέσεις τὰς φιλικὰς καὶ κοινωνικάς, ἀπαράλλακτα μὲ ἓν μειδίαμα, μὲ ἕνα καλὸν λόγον, μὲ μίαν θερμὴν χειραψίαν, δίδομεν ζωὴν καὶ εἰς τὰς πολιτικὰς φιλίας καὶ γινόμεθα οἱ μεσάζοντες μεταξὺ ἐκλογέων καὶ ἐκλεξίμων.»

Ὁμολογῶ ὅτι ἡ γράφουσα κυρία ἔχει δίκαιον καὶ ὅτι ἴσως ὑπῆρξεν ὀλίγον ἄδικος καὶ ὀλίγον δριμεῖα ἡ ἐναντίον τῶν γυναικῶν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν ἐπίθεσίς μου. Βεβαίως εἶναι φυσικὸν αἱ γυναῖκες νὰ ἐνδιαφέρωνται διὰ τὴν πολιτικὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἰδικῶν των, καὶ εἶναι ἀκόμη φυσικώτερον κάθε μία νὰ θεωρῇ τὸν σύζυγον ἢ τὸν ἀδελφόν της, ὡς τὸν καταλληλότερον διὰ νὰ διοικῇ τὸν τόπον καὶ νὰ ἀγωνίζεται ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς πολιτείας, τὰ ὁποῖα ἄλλως τε συνδέονται καὶ μὲ τὰ συμφέροντα τῶν ἀτόμων.

Ἀλλ' ἆρά γε σκεπτομένη, ὅτι αἱ γυναῖκες τῆς Ἑλλάδος ἠδύναντο νὰ χρησιμεύσουν ἔττω καὶ ὡς μεσάζοντες ἀκόμη εἰς μίαν πολιτικὴν ἐνέργειαν ἀνωτέραν, ἐπισημοτέραν, εὐγενεστέραν τῶν χειραψιῶν καὶ φιλοφρονήσεων καὶ μειδιαμάτων, εἶχα ἄδικον; Ἄρα γε ἂν ἐζήλευσα τὴν δρᾶσιν τῶν Βουλγαρίδων, τὴν δρᾶσιν τὴν πολιτικὴν τῶν γυναικῶν ἑνὸς λαοῦ χθεσινοῦ, πολὺ κατωτέρου μας εἰς τὸν πολιτισμὸν καὶ συνέκρινα αὐτὴν πρὸς τὴν ἀδράνειαν, εἰς ἣν οἱ ἰδικοί μας πολιτευόμενοι ἀφήνουν τὴν γυναῖκα, εἶχα ἄδικον; Καὶ δὲν εἶναι πικρὸν καὶ ἀπογοητευτικὸν νὰ βλέπωμεν ὅτι ἡ πολιτικὴ δρᾶσις τῶν γυναικῶν μας τοῦ 21 κατέληξε καὶ ἐξέπεσεν εἰς τὴν ἐνέργειαν τῶν μειδιαμάτων καὶ τῶν φιλοφρονήσεων;

Δὲν μᾶς ἐπιτρέπεται νὰ κάμωμεν τίποτε ἄλλο ἀπὸ αὐτό, λέγουν αἱ γυναῖκες τῶν πολιτευομένων. Καὶ ἀπαντῶμεν: Μήπως ἡ πολιτικὴ δρᾶσις τῶν ἄλλων γυναικῶν τοῦ κόσμου ὀφείλεται εἰς τὴν καλὴν διαθεσιν τῶν ἀνδρῶν των; Μήπως νομίζετε ὅτι οἱ πολιτικοί των ἐκεῖ ἐξύπνησαν αἰφνιδίως μίαν πρωΐαν μὲ τὴν ὡραίαν ἰδέαν νὰ χρησιμοποιήσουν τὰς γυναῖκας των εἰς ἐξυπηρέτησιν ἀνωτέραν τῶν πολιτικῶν συμφερόντων τῆς χώρας των; Μήπως μεταξὺ ἑνὸς τείου καὶ ἑνὸς βᾶλς ἐξετιμήθη ἡ πολιτικὴ περίνοια τῶν γυναικῶν ἐκείνων καὶ ἐπετεύχθη ἡ προαγωγή των ἀπὸ τοῦ μαγειρείου καὶ τῶν αἰθουσῶν εἰς τὰ πολιτικὰ κέντρα τοῦ τόπου των;

Παντοῦ ὅπου αἱ γυναῖκες ἀνῆλθον εἰς μίαν οἱανδήποτε περιοπήν, εἴτε πολιτικήν, εἴτε ἐπιστημονικήν, ἀνῆλθον δι' ἰδίων ἀγώνων καὶ προπαθειῶν καὶ ἐπιμόνου ἐργασίας καὶ ὄχι, διότι οἱ ἄνδρες τὸ ἠθέλησαν, ἢ διότι οἱ ἄνδρες ηὐκόλυναν τὴν ἄνοδόν των. Πουθενὰ εἰς κανὲν μέρος τοῦ κόσμου, οὔτε εἰς αὐτὴν τὴν Ἀμερικὴν ἀκόμη, αἱ γυναῖκες δὲν ἐκέρδισαν εἰς τὸ στάδιον τῆς προόδου τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν κατέχουν, χωρὶς ἀγῶνας καὶ ἐνεργείας συστηματικὰς καὶ ἀντιδράσεις, αἱ ὁποῖαι ἔφθασα ἐνίοτε εἰς σκληρότητα καὶ ἀνανδρίαν, ἀναξίαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι τιτλοφοροῦνται προστάται τῶν γυναικῶν.

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἀκριβῶς, εἰς τὴν χώραν δηλαδὴ εἰς τὴν ὁποίαν σήμερον αἱ γυναῖκες ἔχουν κατακτήσει περισσότερον ἔδαφος, καὶ εἰς ἣν αἱ γυναῖκες ἀφυπνίσθησαν πρῶται εἰς ἰδίας προοδευτικὰς καὶ ἠσθάνθησαν τὴν ἀνάγκην νὰ δράσουν γενικώτερον καὶ νὰ ἐργασθοῦν ὑπὲρ τοῦ γενικοῦ καλοῦ εἰς εὐρυτέραν κλίμακα, ἐκεῖ καὶ κατεδιώχθησαν, ἐνεπαίχθησαν, ἐπολεμήθησαν, ἐβασανίσθησαν ὅσον εἰς κανὲν ἄλλο μέρος τοῦ κόσμου. Αἱ πρῶται γυναῖκες αἱ ὁποῖαι συνῆλθαν ἐκεῖ, διὰ νὰ ἐργασθοῦν ἡνωμέναι ὑπὲρ ἀπελευθερώσεως τῶν σκλάβων κατεδιώχθησαν, ἐλιθοβολήθησαν, εἶδαν τὸ ἄσυλόν των νὰ παραδίδεται εἰς τὸ πῦρ καὶ τὴν ζωήν των νὰ διατρέχῃ φοβερὸν κίνδυνον.

Ἀλλ' αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι δὲν ἀπεθαρρύνθησαν. Αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι ἐπέμειναν, διότι τὸ ἐλατήριον τοῦ ἀγῶνος των δὲν ἦτο ἡ μικροπολιτικὴ καὶ τὸ ρουσφετολογικὸν συμφέρον τοῦ συζύγου, ἢ τοῦ ἀδελφοῦ, ἀλλὰ τὰ μεγάλα καὶ ὡραῖα ἰδανικὰ τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἐλευθερίας. Καὶ ἐπειδὴ ἤξευραν νὰ ἐπιμένουν, ἔμαθαν καὶ νὰ νικοῦν. Καὶ ὅταν ἔδειξαν τὶ ἠμποροῦν νὰ κάμουν καὶ ἔδωκαν τὸ μέτρον τῆς δυνάμεώς των εἰς τὴν πραγματοποίησιν ἑνὸς τόσον ὡραίου ἰδεώδους, τότε ἠναγκάσθησαν οἱ χθεσινοὶ ἐχθροὶ καὶ ἀντίπαλοι νὰ ὑπολογίσουν ἐπὶ τῆς δυνάμεώς των αὐτῆς νὰ συνθηκολογήσουν.

Καὶ ἤρχισεν ἡ ὑποχώρησις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον, καὶ ἡ ἀναγνώρισις τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπισήμου ἐπεμβάσεως τῆς γυναικός, πρῶτον μὲν εἰς τὰ τοῦ δήμου, καὶ ἔπειτα εἰς τὰ τῆς πολιτείας. Ἡ πολιτικὴ τοῦ δήμου εἶναι ἡ πολιτικὴ τοῦ *νοικοκυριοῦ*, εἶπε κάπου εἰς ἕνα πολιτικὸν λόγον της ἡ πρωταγωνίστρια ἐκεῖ τοῦ γυναικείου ζητήματος μὶς Suzan Antony καὶ πρέπει νὰ ἔχωμεν τὴν θέσιν μας εἰς αὐτήν. Καὶ ἀφοῦ διωρίσθησαν ἐπίκουροι τῶν δημοτικῶν συμβούλων καὶ ὡς τοιαῦται ἐκαθάρισαν τοὺς δρόμους καὶ ἐνοικοκύρευσαν τὰ δημοτικὰ νοσοκομεῖα καὶ τὰ δημοτικὰ σχολεῖα καὶ τὰ ἄσυλα τῶν γερόντων καὶ τῶν βρεφῶν καὶ τῶν ὀρφανῶν, καὶ ἐδημιούργησαν πάρκα καὶ ἄνοιξαν δρόμους καὶ ἵδρυσαν λαϊκὰ μαγειρεῖα καὶ ἐξεῦραν τρόπον νὰ προμηθεύουν ἐργασίαν εἰς τοὺς ἀέργους καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν κάθε ἱκανότητα, καὶ ἐκαθάρησαν νερὰ καὶ ἔκτισαν ὑδραγωγεῖα καὶ ἐδιπλασίασαν τὸν φωτισμὸν καὶ περιώρισαν τὴν διαφθορὰν καὶ κατεδίωξαν τὴν οἰνοποσίαν καὶ τὴν μέθην, ἀφοῦ κατώρθωσαν αὐταὶ εἰς ὀλίγον καιρόν, ὅ,τι οἱ ἄρχοντες τῶν δήμων των δὲν εἶχαν κατορθώσει εἰς ὅλην τὴν μακρὰν πολιτικὴν δρᾶσίν των, τότε προήχθησαν ἀπὸ ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς εἰς ἄρχοντας ἰδανικοὺς δήμων νοικοκυρευμένων. Καὶ ἀπὸ τοὺς δήμους μὲ ἓν μικρὸν ἅλμα μὲ μίαν ἐλαχίστην προσπάθειαν εἰσεπήδησαν εἰς τὴν Βουλήν. Ὄχι βεβαίως ἀκόμη εἰς ὅλας τὰς Πολιτείας, ἀλλὰ δοκιμαστικῶς εἰς μικρὰ ἀνεξάρτητα κράτη ἀπέκτησαν τὸ δικαίωμα νὰ ἐκλέγουν καὶ νὰ ἐκλέγωνται.

Δὲν θέλω νὰ εἰπῶ μὲ αὐτὸ ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ εἰσπηδήσωμεν καὶ ἡμεῖς τώρα ἀπὸ σήμερον ἕως αὔριον εἰς τὸ μέγαρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου, ἀλλ' οὔτε νὰ παρακαθίσωμεν εἰς τὸ πλευρὸν τῶν κ. κ. Μερκούρη καὶ Μητσοπούλου.

Ἡ ἀξίωσίς μας θὰ ἦτο ματαία καὶ ἡ ὑπὸ τὰς σημερινὰς συνθήκας ἐπέμβασίς μας εἰς τὰ τῶν δήμων θὰ ἔμενεν ἴσως χωρὶς ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ τὸ νὰ μὴ παρασυρώμεθα εἰς τὸν κατήφορον τῆς ρουσφετολογικῆς πολιτικῆς, τὸ νὰ ἐμποδίζωμεν ἔστω καὶ ἐρασιτεχνικῶς τὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ ἐξώνησιν τῶν πολυτιμοτέρων συμφερόντων μας, τὸ νὰ δοκιμάζωμεν νὰ ἀνοίζωμεν τὸν νέον δρόμον μιᾶς δράσεως πολιτικῆς εὐσυνειδήτου, νομίζω ὅτι εἶναι ὄχι μόνον δικαίωμά μας, ἀλλὰ καὶ καθῆκον καὶ ὑποχρέωσις.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τὸ πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐπεφορτίσθη παρὰ τῶν Ὀθωνιστῶν νὰ φέρῃ πρὸς τὸν Βασιλέα Ὄθωνα τὴν πρότασιν τῆς ἐπανακάμψεως ἀνεχώρησε προπεμφθὲν ἐκ πάντων τῶν εὑρισκομένων εἰς Ἀθήνας Ὀθωνιστῶν καὶ ἄνευ τῆς παραμικρᾶς μυστικότητος, λέγον, ὅτι ἀπέρχεται πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν ἐξορίστων Βασιλέων. Ἦτο μὴν Φεβρουάριος τοῦ 1863 καὶ ἀκόμη Βασιλεὺς δὲν εἶχεν εὑρεθῆ. Ἡ Συνέλευσις καὶ ὁ λαὸς μεγάλως ἐδυσφόρει διὰ τοῦτο καὶ ἐψιθυρίζετο ὅτι ἡ Ἀγγλία βλέπουσα ματαιουμένας τὰς προσπαθείας της εἰς τοὺς Βασιλικοὺς οἴκους τῆς Γερμανίας, ἀπεφάσισε δι' ἕνα Συνταγματάρχην ἄγγλον, μεγάλου οἴκου, συγγενεύοντα μὲ τὸν Πρίγκιπα Ἀλβέρτον. σύζυγον τῆς Βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, διὰ τὸν θρόνον τῆς Ἑλλάδος. Τοῦτο κακῶς ἀπήχησε εἰς Ἀθήνας καὶ ἐρεθίσθη ἡ ἐθνικὴ φιλοτιμία εἰς τὴν ἰδέαν, ὅτι ἡ Ἀγγλικὴ Κυβέρνησις θεωρεῖ ὡς κατακτημένην χώραν τὴν Ἑλλάδα καὶ θέλει νὰ τὴν διοικήσῃ διὰ τῶν Συνταγματαρχῶν της. Εἰς δὲ τὴν Ἐθνικὴν Συνέλευσιν ἠτιῶντο ὁ εἷς τὸν ἄλλον διὰ τὴν ἀργοπορίαν τῆς ἐκλογῆς Βασιλέως καὶ ἐμέμφοντο τῆς ἐπιτροπῆς, τῆς ἐπὶ τούτῳ διορισθείσης, διὰ τὴν ἀδράνειαν τῶν ἐνεργειῶν της, δι' ὧν ἔδιδε λαβὴν νὰ ἐκδηλοῦται ἐμφανέστερον ἡ συμπάθεια πρὸς τὸν πεπτωκότα Βασιλέα. Καὶ ἔβλεπέ τις εἰς τὰ πρόσωπα πάντων ἀπεικονισμένην τὴν ἀθυμίαν, τὴν ταραχήν, τὸ προαίσθημα ἀπευκταίου τινός, τὴν μετάνοιαν διὰ τὰ πεπραγμένα, καὶ τὸν ἀόριστον αὐτὸν φόβον, ὅτι τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ οἱ πολιτικοὶ τῆς χώρας στηρίζονται, κλονίζεται. Ὑπ' αὐτὰς τὰς ἐμπνεύσεις λαὸς καὶ πληρεξούσιοι συνεκλήθησαν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως, ἀορίστως ἐλπίζοντες καὶ ἀπελπιζόμενοι! Καὶ ἐπρόκειτο νὰ ἀναβῇ τὸ βῆμα ὁ Βλάσιος Βαλτινός, ὅπως μεμφθῇ τοῦ ὑπουργείου διά τινας ἐκνόμους πράξεις ἀνωτέρων στρατιωτικῶν ἀνδρῶν. Τότε ὁ Βάλβης πρόεδρος τῆς Συνελεύσεως ἀνέρχεται μειδιῶν ἐπὶ τοῦ βήματος καὶ ἀναγγέλλει ὅτι ταύτην τὴν στιγμὴν τηλεγράφημα ἐπίσημον τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως προς πρεσβευτὴν αὐτῆς ἀνακοινοῦ τὴν ἐκλογὴν τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τοῦ Πρίγκηπος Χριστιανοῦ, ἀδελφοῦ τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας, ὡς Βασιλέως Συνταγματικοῦ τῆς Ἑλλάδος. Προτείνει συγχρόνως τὴν διακοπὴν τῆς Συνεδριάσεως καὶ τὴν ἄμεσος Δοξολογίαν εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν ὑπὲρ τοῦ νέου Βασιλέως Γεωργίου Α'. καὶ τὴν κοινοποίησιν τῆς ἀγγελίας ταύτης πρὸς πάσας τὰς ἐπαρχίας διὰ τῶν ἐπὶ τουτῳ ἀποστελλομένων. Στεναγμὸς ἀνακουφίσεως ἐξῆλθε ἀπὸ πάντων τὰ στήθη καὶ

εὐφυολμήκεις ζητωκραυγαὶ ἠκούοντο καθ' ἅπασαν τὴν πόλιν μηδ' αὐτῶν τῶν Ὀθωνιστῶν ἐξκιρουμένων, οἵτινες ἐδίψων τὴν ἀποκατάστασιν τῶν πραγμάτων, ἔστω καὶ μὴ ἱκανοποιοῦσιν τοὺς πόθους των. Τρεῖς ἡμέραι διῆλθον ἐν ἀγαλλιάσει εἰς τὰς Ἀθήνας. Φωταψίαι, μυστικαί, πανέγνες, ἐλπίδες, ὄνειρα Ἤπειρος, Θεσσαλία, Κρήτη, Μακεδονία, τὰ πάντα ἦσαν ἐπὶ τοῦ τάπητος καὶ τὰ πάντα ἐτυζητοῦντο μετὰ τῆς μεγαλειτέρας αἰσιοδοξίας. Εὐρέθη τις ὁ Ἕλλην ἐπίστευεν ὅτι δὲν εἶχεν ἢ νὰ ἁπλώσῃ τὴν χεῖρα καὶ ὅλα τὰ καλὰ ἤθελον ἔλθει ἐπὶ τῆς παλάμης του.

Ἀλλ' ἡ πολιτικὴ τῆς Εὐρώπης σκολιὰν ὁδὸν διατρέχει πάντοτε καὶ ἐπιλήσμων γίνεται τοῦ δικαίου τῶν ἐθνῶν. Καὶ ἡ τετάρτη ἡμέρα ἀπὸ τῆς ἀναγορεύσεως τοῦ νέου Βασιλέως ἔφερε τὴν εἴδησιν ὅτι ὁ Γεώργιος δὲν θὰ κατέλθῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰμὴ ὅταν καθορισθῶσι τὰ δικαιώματά του ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ αἱ δέουσαι ἐγγυήσεις δοθῶσι ὑπὸ τῶν Εὐεργετίδων Δυνάμεων, ὅτι τὸ ἔθνος θὰ διοικῆται καὶ συνταγματικῶς, ἀλλὰ καὶ ἀνεξαρτήτως τῶν ξενικῶν ἐπικρατήσεων, καὶ ὅτι θὰ δοθῇ ἡ Ἑπτάνησος προσωπικῶς εἰς τὸν Γεώργιον Α'. Ἐν τούτοις ἡ προσφορὰ τοῦ Στέμματος ἐγένετο ἀπὸ τὴν ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ ὁ γέρων ναύκληρος Κανάρης καὶ ὁ Θρασύβουλος Ζαΐμης μετὰ ἐπισήμου συνοδείας ἀπεστάλησαν εἰς Δανίαν, φέροντες τοῦτο πρὸς τὸν Βασιλέα Γεώργιον.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἀποδοχῆς τοῦ στέμματος κατὰ τὰς 19 Φεβρουαρίου μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Βασιλέως, Γεωργίου τὸν Οκτώβριον τοῦ 1863 πολλὰς πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις διῆλθε τὸ Ἔθνος.

Ἡ Ἀγγλία δὲν ἠδύνατο ἀκόμη νὰ κατανοήσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἀποδόσεως τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ παρείλκυε τὰς διαπραγματεύσεις μετὰ τοῦ Βασιλέως τῆς Δανίας, ὅστις ἐπέμενεν εἰς τοῦτο, κατὰ τὸν Τουρκικὸν τρόπον. Καὶ πότε ἐλέγετο νὰ δοθῶσιν ὅλαι αἱ νῆσοι ἐκτὸς τῆς Κερκύρας, καὶ πότε νὰ κηρυχθῶσιν ἡνωμέναι μὲν μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλ' ὑπὸ ἰδίους νόμους καὶ ὑπὸ τὴν ἐποπτείαν τῆς Ἀγγλίας, καὶ ἄλλοτε ἕνωσις μετὰ τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ ἀνεξαρτησία οὐδετεροτάτη ἐν πάσῃ περιόδῳ τῆς Κυρίας Ἑλλάδος μετ' ἄλλων ἐπικρατειῶν. Καὶ ὁ μὲν λαὸς τῆς πρωτευούσης τῆς Ἑπτανήσου ἠδιαφόρει διὰ πάντα ταῦτα, μὴ δυνάμενος νὰ ἔχῃ γνώμην, ὡς μὴ ὢν καθαρῶς ἑλληνικός, ἀλλὰ μίγμα ἐκ τῶν διαφόρων κατακτήσεων τῆς χώρας Ἐνετῶν καὶ Ἰταλῶν καὶ μεγάλου πληθυσμοῦ Ἑβραίων, τοὺς ὁποίους, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, οὐδέποτε ἠδυνήθησαν νὰ ἀνεχθῶσιν οἱ Ἕλληνες, ὄχι διὰ τὸ θρήσκευμα, διότι ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς καὶ κλῆρος διακρίνεται διὰ τὴν ἀνεξιθρησκείαν του καὶ συνέζησεν ἁρμονικῶς καὶ μὲ τοὺς Τούρκους, ἀλλὰ διὰ τὴν δολιότητα τοῦ χαρακτῆρός των, τὴν μέχρι μανίας ἀηδῆ τάσιν τοῦ θησαυρίζειν, τὴν ἔλλειψιν πάσης φιλοτιμίας, παντὸς ὑψηλοῦ φρονήματος, τὴν ἀποδοχὴν παντὸς ἐξευτελισμοῦ ἀπέναντι τῆς λάμψεως ὄχι μόνον τοῦ χρυσοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ παραμικροῦ χαλκίνου κέρματος. Λέγω δὲ τοῦτο διότι πολλάκις οἱ κατήγοροι τῆς Ἑλλάδος καὶ οἱ ἐχθροὶ τοῦ ἑλληνισμοῦ κακεντρεχῶς λέγουσιν, ὅτι δὲν δύνανται οἱ Ἑβραῖοι νὰ ζήσωσιν ἐν Ἑλλάδι, διότι οἱ Ἕλληνες τοὺς ὑπερτεροῦν εἰς τὴν πονηρίαν καὶ εἰς τὸ ψεῦδος.

Καὶ οὕτω ὁ λαὸς τῆς Κερκύρας, ὡς προεῖπον, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ γνώμην, ἀλλ' ἡ ἀριστοκρατία τῆς Κερκύρας ἦτο ὡς ἡ Ἀκρόπολις τῶν Ἀθηνῶν, ἐρείπιον μέν, ἀλλὰ μὲ ὅλην τὴν λαμπρότητα ἑλληνικῆς καθαρᾶς τέχνης καὶ αἰσθητικοῦ κάλλους. Καὶ οἱ Καποδίστριαι, οἱ Θεοτόκαι, οἱ Βουλγάριδες, οἱ Ροδόσταμοι, καὶ ἄλλοι μὲ ὅλας τὰς τιμὰς καὶ δόξας, ἅς ἀπελάμβανον παρὰ τῆς Ἀγγλικῆς Ἀρμοστείας δὲν ἔπαυσαν οὔτε ἐπὶ στιγμὴν ποθοῦντες τὴν Ἕνωσιν, καὶ Ἕνωσιν ἄνευ ὅρων καὶ περικοπῶν, ἀλλ' ἐντελῆ ἀφομοίωσιν.

Δὲν ὁμιλῶ περὶ τῶν ἄλλων νήσων, διότι ἐκεῖ ὁ λαὸς ἦτο ἀμιγὴς ξενικοῦ στοιχείου καὶ ἔδωκε δείγματα ἀφοσιώσεως εἰς τὴν Μητέρα Ἑλλάδα καὶ μὲ ὅλας τὰς ἀπειλὰς καὶ σκληρότητας, καὶ τὸ Ἰόνιον Πέλαγος ἀντήχει τῶν ᾠδῶν τοῦ Σολομοῦ μὲ τὸν πόθον τῆς Ἑνώσεως, καὶ οἱ Μεταξᾶδες οἱ Ζαμπέλιοι, οἱ Ρῶμαι, οἱ Τυπάλδοι, οἱ Ἰακωβᾶτοι οἱ Δομενεγγίνοι οἱ Δούσμανοι... ἄφιναν εὐχαρίστως τὰ μεγαλοπρεπῆ μέγαρα διὰ νὰ νὰ κατοικήσωσιν εἰς πτωχὴν καλύβην μετὰ τῶν ἀδελφῶν των τῆς μητρὸς Ἑλλάδος.

Καὶ εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν τόσον ἀνεπτύχθη ὁ ἔρως τοῦ χρυσοῦ δυστυχῶς, μύθοι καὶ ἀνύπαρκτα θὰ φαίνωνται εἰς τὴν νέαν γενεὰν τὰ ὅσα ἀφηγοῦμαι δι' ἐκείνους, οἵτινες ἐπρωτοστάτησαν ἐκ τῶν Ἑπτανησίων εἰς τὸν Ἀγῶνα τοῦ 21 καὶ κατόπιν περιφρονήσαντες τὸ χρῆμα, τὰς τιμὰς, τὰς δόξας ἐμόχθησαν διὰ τὴν Ἕνωσιν. Καὶ μετὰ τὴν Ἕνωσιν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀξιώσεως, ἡσύχως καὶ ἀξιοπρεπῶς ἐξηκολούθησαν τὸ ἐμπορικὸν ἔργον των, διατρέχοντες τὰς θαλάσσας ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον, καὶ οἱ ἐμπορικοὶ οἶκοί των κατέχοντες πάντα τὰ ἐμπορικὰ κέντρα φημίζονται ἐπὶ ἐντίμῳ συναλλαγῇ καὶ πατριωτικῇ ὅλως ἀφοσιώσει.

Καὶ βλέπομεν τούτους τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον θνήσκοντας ὑπεραμιλλωμένους νὰ ἀφήσωσι τὸν πλοῦτόν των εἰς τὴν Πατρίδα καὶ οἱ Βαλλιᾶνοι, ὅπως οἱ Συγγροί, οἱ Ροδοκανάκαι καὶ ἄλλοι ἔσπειραν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν πλοῦντον των διὰ νὰ θερίσῃ ἡ νέα γενεά. Ἀλλὰ γνωρίζει νὰ θερίσῃ; γνωρίζει νὰ ἀποθηκεύσῃ; ἂς δώσῃ ἡ ἰδία τὴν ἀπάντησιν.

Καὶ οὕτω ἐδημιουργήθη πάλιν εἰς τὰς Ἀθήνας μία ἀβεβαία πολιτικὴ κατάστασις μὲ ὅλας τὰ διαμοιβομένας φιλοφρονήσεις μεταξὺ τοῦ θείου τοῦ Βασιλέως Γεωργίου, Βασιλεύοντος ἐν Δανίᾳ καὶ τῆς ἀποσταλείσης ἐξ Ἀθηνῶν Ἐπιτροπῆς τῆς φερούσης τὸ Στέμμα καὶ τοὺς πόθους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ νὰ ἴδωσι τὸ ταχύτερον τὸν Βασιλέα των. Ὁ Βασιλεὺς τῆς Δανίας καλῶς ποιῶν δὲν ἠννόει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν κάθοδον τοῦ ἀνεψιοῦ του εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὶν καθορισθῶσιν πᾶσαι αἱ ἐγγυήσεις τῆς μελλούσης Βασιλείας καὶ αἱ ὑπεκφυγαὶ τῆς Ἀγγλικῆς πολιτικῆς δὲν τὸν ἐτάραττον ποσῶς.

Πηνελόπη Παπαηλιοπούλου.

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΑΙ ΔΥΩ ΠΑΡΘΕΝΟΠΑΙ

Ὅτι ὁ Ὀδυσεὺς εὑρέθη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ δέσῃ τοὺς συντρόφους του μέσα εἰς τὸ πλοῖον του, ὅταν ἐπερνοῦσε τὰς χώρας τῶν Σειρήνων, τὸ ἐννοοῦν ὅσοι ἐπισκέφθησαν τὴν Νε-

ἀπολιν καὶ ἀντίκρυσαν τοὺς κόλπους της τοὺς γραφικούς. Καὶ μόνον ἀπορροῦν πῶς ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὰ αὐτιά των δὲν ἔκλεισε τὰ 'μάτιά των, ὥστε νὰ μὴ μεθύσουν, βλέποντες τόσα κάλλη καὶ νὰ μὴ μαγευθοῦν καὶ χάσουν διὰ παντὸς πᾶσαν τῆς πατρίδος των ἐνθύμησιν.

Κάθε φορὰν ποῦ ἐπισκέπτομαι τὴν Νεάπολιν, πάντοτε κάμνω τὴν σκέψιν αὐτὴν καὶ ὅταν ὥρας ὅλας μένω προσηλωμένη εἰς τὸ θέαμα τῆς εὐμορφιᾶς της καὶ μέσα ἡ ψυχή μου βυθίζεται ὡς εἰς ἕνα ὄνειρον φαντασικόν, πάντοτε τελειώνω μὲ τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Ὅμηρος ὡς τυφλός, ποῦ ἦτον εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του, δὲν ἀγαποῦσεν ἴσως νὰ περιγράφῃ τόσον τὰ κάλλη τῆς φύσεως, τὰ ὁποῖα δὲν ἠμποροῦσε νὰ βλέπῃ πλέον, ἐνῷ τὸν ἐμάγευταν τὰ κάλλη τῶν ἤχων, μὲ τοὺς ὁποίους ἐρρύθμιζε τὸ ἄσμά του.

'Αλλ' ἂν ὁ Ὅμηρος ἐζωντάνευσε μίαν παλαιὰν παράδοσιν καὶ ἐσκόρπισεν ἐδῶ τὰ βασίλεια τῶν Σειρήνων του ὁ Βιργίλιος, ὁ μέγας ποιητὴς τῆς Παρθενόπης ἐτραγούδησεν ἀμίμητα τὴν πλουσίαν φύσιν της καὶ ἐζωγράφησεν ὡς μοναδικὸς ζωγράφος ἕνα πρὸς ἕνα τὰ κάλλη τῶν μαγευμένων τοποθεσιῶν της. Καὶ ἀργότερα πάλιν ὁ Δάντης, ὁ μεγάλος τοῦ Βιργιλίου μαθητής, ἐδῶ ἦλθε νὰ ἐμπνευσθῇ τὸ γιγάντιον ποίημά του, ἐδῶ νὰ ζητήσῃ τὴν Κόλασιν καὶ τὰ 'Ηλύσια, ἐδῶ νὰ εὕρῃ ζωντανὰς μορφὰς μακάρων καὶ κολασμένων.

'Αδελφωμένοι λοιπὸν οἱ τρεῖς αὐτοὶ κολοσσοὶ τῆς τέχνης, ἐδῶ ἐπῆραν ἴσως τὸ χρίσμα τῆς μαγείας, ἐδῶ εἰς τὰ σκοτεινὰ τῆς Στιγὸς νερὰ ἐγνώρισαν κάθε τῆς φύσεως μεγαλεῖον καὶ κάθε μυστικήν της δύναμιν.

'Αλλὰ καὶ ποῖος δὲν γίνεται ποιητής, καὶ ποῖος δὲν γεννᾶται καλλιτέχνης εἰς τὸν τόπον αὐτὸν! Ποῖος δὲν ψάλλει ἀντὶ νὰ ὁμιλῇ, καὶ δὲν ἐκδηλάνει τὰς σκέψεις του εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν γραμμῶν καὶ τὴν γλῶσσαν τῶν σχημάτων! 'Από τὸ τελευταῖον χλωμὸν ζητιανόπουλον, τὸ ὁποῖον εἰς ἕνα γραφικώτατον τοῦ χεριοῦ κίνημα σᾶς ψάλλει τὴν ἀγρίαν ἐποποιΐαν τῆς πείνας του, ἕως τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος εἰς τὴν μέσην γραμμὴν τοῦ δακτύλου σᾶς νεύει τὴν τιμὴν τοῦ δρόμου του, καὶ τὸν πλούσιον ἀστὸν ὁ ὁποῖος σᾶς ἐκφράζει τὸν θαυμασμόν του, συμπλέκων τὰ χέρια του εἰς σημεῖον ἐπικλήσεως τοῦ Θεοῦ. ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι εἶναι κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον ζυμωμένοι μὲ τὸ αἴσθημα τῶν γραμμῶν, καὶ τὴν ποίησιν τῶν ἤχων.

'Αλλ' ἐνῷ εἰς τὴν φύσιν καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο φθάνουν εἰς τὴν ἀφάνταστον τελειότητα τοῦ ὡραίου, εἰς τὸν ἄνθρωπον μένει εἰς μίαν κατάστασιν μᾶλλον πρωτογενῆ, εἰς κάτι ἄναρθρον διὰ τοὺς ἤχους καὶ ἀόριστον διὰ τὸ σχῆμα καὶ τὰς γραμμάς. Ἰδοὺ διατὶ ὁ Νεαπολιτανὸς δὲν εἰξεύρει νὰ ὁμιλῇ, καὶ διατὶ ἀκόμη ἀγνοεῖ τὴν ἁπλότητα καὶ τὸ μεγαλεῖον μιᾶς ὡραίας στάσεως, μιᾶς καλλιτεχνικῆς κινήσεως. Διότι κατὰ κανόνα, ὁ Νεαπολιτανὸς ἀντὶ νὰ ὁμιλῇ, φωνάζει, χειρονομεῖ, κραυγάζει, μαίνεται Εἰς τὸ πρόσωπόν του ζωγραφίζονται ἀστραπηδὸν τὸ ἓν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ πλέον ἀντίθετα αἰσθήματα. 'Από τὸ βλέμμα του χύνονται εἰς χείμαρρον φωτὸς καὶ θερμότητος ἡ χαρά ἡ λύπη, ἡ ὀργή, ἡ ἡδονή, ὡς μέσα του νὰ σφυρηλατοῦνται κεραυνοὶ καὶ νὰ φλέγωνται καὶ νὰ κοχλάζουν τὰ πλέον ἰσχυρὰ καὶ ἀνίκητα πάθη.

Καὶ ὅσον τοὺς βλέπω καὶ ὅσον τοὺς παρακολουθῶ εἰς τὴν μιμικὴν αὐτὴν τῶν προσώπων καὶ τῶν χεριῶν καὶ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν ὤμων καὶ τοῦ θώρακος καὶ ὅλου τοῦ σώματος ἀπορῶ πῶς τὰ παιδιὰ καὶ οἱ νέοι δὲν ἔχουν ρυτιδωμένα πρόσωπα καὶ ἐξαθωμένα μέλη καὶ σπασμένα δάκτυλα καὶ παρακλυτικοὺς μῦς. καὶ πῶς κατορθώνουν νὰ φθάνουν εἰς βαθὺ γῆρας μὲ τὴν νυχθημερινὴν αὐτὴν καὶ ἀδιάκοπον γυμναστικὴν τῶν μυώνων καὶ τῶν ἀρθρώσεων καὶ μὲ τὴν νευρικὴν καὶ παθολογικὴν ἔξαψιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν κατέχονται εἰς ὅλην των τὴν ζωήν.

Εἶναι ἡ φωτιὰ τοῦ Βεζουβίου καὶ ὅλων τῶν πυριφλεγῶν ἠφαιστείων, τὰ ὁποῖα ζώνουν τὴν Νεάπολιν, εἶναι οἱ σπασμοὶ τῆς γῆς. οἱ κάθε τόσον συγκλονίζοντές την. εἶναι ὁ ἥλιος της ὁ πυροφλεγής, ποῦ θερμαίνουν τόσον τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ τοὺς μεταβάλλουν εἰς ζωντανὰ καὶ κινητὰ ἠφαίστεια; Εἶναι ἡ φύσις τόσον πλουσία εἰς χυμοὺς καὶ εἰς ζωὴν καὶ εἰς γοῦστα. εἶναι αἱ ζωντανὰ πάντοτε παραδόσεις της καὶ ἡ ἐθνικὴ θρησκεία τοῦ λαοῦ της. ὁ ὁποῖος κατορθώνει νὰ μένῃ παιδὶ καὶ εἰς τὸ γῆρας του ἀκόμη, εἶναι ὅλα αὐτὰ μαζὶ τὰ ὁποῖα γεννοῦν τόσην ἀντίθεσιν μεταξὺ τῆς ἠρέμου καὶ μεγαλοπρεποῦς εὐμορφιᾶς τοῦ τόπου καὶ τοῦ πρωτοτύπου λαοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν κατοικεῖ.

Καὶ ἕνα αἴνιγμα ποοβάλλεται πάντοτε ἐμπρός μου, ὅταν συγκρίνω τοὺς μεσημβοινοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν τόσην ζωὴν καὶ τὸ τόσον πάθος, καὶ τὸ τόσον αἴσθημα, μὲ ἡμᾶς τοὺς μεσημβρινωτέρους ἀκόμη, μὲ τὴν τόσην νέκραν καὶ τὴν τόσην μετρημένην σκεπτικότητα.

Ἡ Νεάπολις περιλαμβάνεται εἰς τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα· οἱ πρόγονοί μας ἦσαν πρόγονοί των, ἡ θρησκεία μας θρησκεία των, ἡ γλῶσσα τῶν προγόνων μας γλῶσσα καὶ τῶν ἰδικῶν των ποογόνων. Καὶ ὅμως ὄχι μόνον σήμερον καὶ γθές, ἀλλὰ καὶ πρὸ πέντε χιλιάδων χρόνων καὶ πάντοτε ἡ αὐτὴ ἀπόστασις τῆς ψυχικῆς καὶ παθολογικῆς ζωῆς μεταξύ μας. ἡ αὐτὴ διαφορὰ εἰς τὰς ἀντιλήψεις καὶ τὰς βιωτικὰς συνθήκας, τὸ αὐτὸ γάσμα μεταξὺ τοῦ χαρακτῆρος τῶν δύο ἀδελφῶν λαῶν. Ἡ Παρθενόπη ἡ σειρὴν τοῦ Ὁμήρου ἡ θέλγουσα, ἀλλὰ καὶ φονεύουσα τοὺς πλανωμένους ἀπὸ τὰ θέλγητρά της, ἡ κρύπτουσα τὸν δόλον καὶ τὸν θάνατον μεταμορφώνεται ἀμέσως ἀπὸ τὸν Νεαπολιτανὸν εἰς μίαν ἀγνὴν καὶ ὡραίαν κόρην τῆς Ἰωνίας, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλικὸς πατέρας της ἀρνεῖται νὰ δώσῃ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας της. Καὶ ἐκείνη τότε ἀνεβαίνει εἰς ἕνα λόφον ὑψηλὸν μὲ τοὺς λευκοὺς πέπλους της, ποῦ ὡς πτερὰ πουλιοῦ ἀποδημητικοῦ κυματίζουν ὑπὸ τὸν διαυγῆ αἰθέρα, καὶ ὁ ἀγαπημένος τρέχει εἰς τὸ λευκὸν ὅραμα καὶ τῆς προτείνει νὰ ξενητευθοῦν μακράν, ἐκεῖ ποῦ οὔτε τιμαὶ καὶ δόξα, οὔτε γονεῖς καὶ φίλοι τὴν περιμένουν.

Καὶ ἡ κόρη φεύγει μαζή του εἰς τὴν φιλόξενον καὶ ὡραίαν ἀκτήν, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ μεγάλη ἀγάπη της θὰ δώσῃ τὴν πρώτην οἰκογένειαν καὶ ἡ μὲ τὴν ἀγάπην αὐτὴν κερδισθεῖσα ἀθανασία θὰ τὴν κάμῃ κυρίαν μιᾶς πόλεως, τῆς πλέον ὡραίας καὶ τῆς πλεον μαγικῆς ἀπὸ ὅλας τὰς πόλεις τῆς Μεσογείου.

Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ ἀγάπη της ἐξημερόνει ὅλα καὶ ἐξωραΐζει ὅλα ὑπὸ τὸ μαγικὸν σκῆπτρόν της. Ὅπου ἡ Παρθενόπη τῶν Ἰταλῶν στρέφει τὸ βλέμμα, ἀναβλύζουν πίδακες μὲ κρυστάλλινα νερὰ καὶ φυτρόνουν δάσεις χλοεραὶ καὶ ὑψοῦνται ἄμπελοι μὲ τὸν καρπὸν τὸν γλυκὺν εἰς ὕψος κυπαρίσσων καὶ ἄνθη στολίζουν παντοῦ τὴν πλουσίαν γῆν καὶ μυρόνουν τὸν ἀέρα μὲ μεθυστικὰ μύρα, ἐκεῖ ἡ ἀγάπη κάμνει τὸ θαῦμα αὐτὸ εἰς ὅλην τὴν πλάσιν

Καὶ ἰδοὺ ἴσως διατί ἐνῷ ὁ Ἕλλην δυσπιστεῖ πρὸ τῆς δολίας Παρθενόπης τῆς ἰδικῆς του παραδόσεως καὶ γίνεται σκεπτικιστὴς εἰς τὸν ἔρωτα καὶ ἀδιάφορος εἰς τὴν τὰ πάντα ζωογονοῦσαν ἀγάπην ὁ Νεαπολιτανὸς πιστεύει εἰς τὴν Παρθενόπην του καιροφῇ τὴν ἀγάπην της εἰς ὅλα τὰ πλούσια καὶ γόνιμα κάλλη τῆς φύσεως, ἡ ὁποία τὸν περιβάλλει. Καὶ γίνεται περιπαθὴς καὶ ὀνειροπόλος, καὶ αἰσθάνεται καὶ παθαίνεται καὶ μένει πάντοτε πιστὸς εἰς τὴν λατρείαν της καὶ ὑπὸ τὸ ρακένδυτον στῆθός του πάλλει μία καρδιὰ ἀκόμη ἡ ὁποία ἡμέραν καὶ νύκτα τραγουδεῖ εἰς τραγουδάκια μούσης λαϊκῆς καὶ τόνους παρμένους ἀπὸ αὐτὴν τὴν μουσικὴν τῆς φύσεως, τὸ ὡραῖον καὶ ἀθάνατον τραγοῦδι τῆς ἀγάπης.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΥΜΕΝΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

Ὅταν ἡ δεσποινὶς Banks ἦτο ἀκόμη εἰς ἕνα σχολεῖον τῆς Wisconin, ἕνα ὄνειρον εἶχε μόνον: νὰ γράψῃ εἰς ἐφημερίδας· Ἀναγκασμένη νὰ δεχθῇ μίαν θέσιν δακτυλογράφου, ἔστειλε τὸ πρῶτόν της ἄρθρον διὰ «τὸ ἐπάγγελμα τῶν νεανίδων δακτυλογράφων» εἰς τὴν διεύθυνσιν ἑνὸς φύλλου τῆς πόλεως. Τὸ ἐρχόμενον Σάββατον τὸ ἄρθρον ἐδημοσιεύθη. Καταχαρούμενη ἡ δις Banks τρέχει εἰς τὴν ἐφημερίδα. 'Εκεῖ προσφέρεται νὰ ἐργασθῇ ὡς ρέπορτερ. «'Αλλὰ παιδί μου....τῆς λέγει ὁ διευθυντής, δὲν γνωρίζεις τί ζητεῖς. Ἔπειτα δὲν ἔχω θέσιν νὰ σοῦ δώσω». Τότε ἐκείνη ἀρχίζει νὰ κλαίῃ ἀπὸ ἀπελπισίαν καὶ ὁ διευθυντὴς συγκινηθεὶς τὴν προσλαμβάνει.

Ἡ δις Banks ἤρχισε τὴν ἐργασίαν της μὲ κοινωνικὰ χρονικὰ καὶ ἀπέκτησε μεγάλην παρατηρητικότητα. Μετά τινα ἔτη τὴν ἐπανευρίσκομεν ἐργαζομένην εἰς μίαν ἐφημερίδα τῆς Μεσημβρίας. Μίαν ἡμέραν ἀπεστάλη νὰ ἐντερβιουάρῃ μίαν ἠθοποιόν, τὴν ὁποίαν ἕνα σκάνδαλον εἶχε κάμει διάσημον. Ὅταν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ἐφημερίδα ὁ διευθυντὴς τὴν ἠρώτησεν: ἐκείνη ἀπεκρίθη, ὅτι ὑπεσχέθη νὰ φυλάξῃ τὸ μυστικὸν· ὁ διευθυντὴς ἔγεινε ἔξω φρενῶν! «Τὸ πρόσωπόν του, διηγεῖται ἡ δεσποινὶς Banks, ἔγεινε κατακόκκινον, ἔπειτα κίτρινον. 'Εὰν ἤσουν ἄνδρας, μοῦ εἶπε, θὰ σὲ ἔδιωχνα ἀμέσως». Ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγας ἡμέρας ἡ δις Banks ἔφυγε διὰ τὸ Λονδῖνον.

Προσφέρει τὰς ὑπηρεσίας της εἰς πολλὰς ἐφημερίδας, ἀλλὰ δὲν γίνονται δεκταί. Τότε ἐνθυμεῖται τὸ πρῶτόν της ἄρθρον καὶ μία λαμπρὰ ἰδέα τῆς ἔρχεται: νὰ γίνῃ ὑπηρέτρια καὶ νὰ γράψῃ ἕνα ἄρθρον διὰ τὰς ὑπηρετρίας τοῦ Λονδίνου. Λέγει τὸ σχέδιόν της εἰς ἕνα διευθυντὴν, ὁ ὁποῖος δέχεται τὸ ἄρθρον.

Κατὰ τὰς δέκα πέντε ἡμέρας ὅπου εἰργάσθη ὡς ὑπηρετρία ἔκαμε πολλὰς παρατηρήσεις, καὶ ἐκράτησεν ἀπείρους σημειώσεις. Ἔπειτα ἄφησε τὴν θέσιν της διὰ νὰ γράψῃ τὸ πρῶτόν της ἄρθρον, ἀπὸ τὴν σειράν: *Ὑπὸ τὴν σκούφια καὶ τὴν ποδιά.*

Ἐπεδὴ ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν πρώτην της ἐπιτυχίαν, ἡ δὶς Banks ὑπεβλήθη καὶ εἰς ἄλλας μεταμορφώσεις. Εἰσῆλθεν εἰς ἕνα πλυντήριον, κατόπιν ἔγεινε ὁδοκαθαριστής, ράπτρια, ἀνθοπῶλις καὶ ἐπαΐτις. Ἕνας ἀστυφύλαξ ἀπὸ τὴν Σκωτίαν, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε συναντήσει πολλὲς φορὲς καὶ τὴν ἐνόμιζε πολὺ δυστυχῆ τῆς προσέφερε νὰ τὴν νυμφευθῇ.

Μίαν ἡμέραν τῆς ἐζήτησαν ἕνα ἄρθρον διὰ τὰς γυναῖκας ποῦ μαζεύον τὶς φράουλες. «Τὴν ἑπομένην τὸ πρωΐ, διηγεῖται, εἰς τὰς τρεῖς, ἐμάζευα φράουλες μαζῆ μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκας τῆς Kent. Ἔβρεχε φοβερὰ ὅλην τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἔμεινα εἰς τὴν ἐργασίαν μου ἕως τὰς ὀκτὼ τὸ βράδυ. Ἤμουν βρεγμένη ὡς τὸ κόκκαλο.» Ἂς σημειώσωμεν καὶ τὸν τρόπον τῆς ἐργασίας της. Πάντοτε τὰς δύο ἑπομένας ἡμέρας μιᾶς νέας ἐργασίας, ἐξηντλημένη ἀπὸ τὸν κόπον, ἔμενεν εἰς τὴν κλίνην, τὴν τρίτην ἤρχιζε νὰ γράφῃ. Ὅ,τι εἶνε παράδοξον εἰς τὴν ζωήν της, εἶνε ὅτι περνᾷ μὲ μεγάλην εὐκολίαν ἀπὸ τὴν πλέον ταπεινὴν θέσιν ὡς καὶ εἰς τὴν πλέον ὑψηλήν.

'Αφοῦ ἔγεινεν ἐπαΐτις μετεμορφώθη εἰς 'Αμερικανίδα κληρονόμον καὶ ἐδέχθη πολλὰς προτάσεις εἰς γάμον. Εἰς τὰς Ἡνωμένας πολιτείας ἡ δις Banks ἐξηκολούθησε τὸν αὐτὸν τρόπον τῆς ἐργασίας. Ἔγεινεν ἐργάτις, νοσοκόμος, ρακοσυλέκτης καὶ ἔγραψε μίαν σειρὰν ἄρθρων διὰ τὰ κατώτερα ἐπαγγέλματα τῆς νέας Ὑόρκης. Μίαν νύκτα περνᾷ εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον δέκα πέντε *λεπτῶν*. «Τὸ ὑπνοδωμάτιον λέγει εἶνε ἕνα εἶδος κοιτῶνος, ὅπου κοιμῶνται τριάντα ἕως σαράντα γυναῖκες. Παρετήρησα ὄχι μακράν μου μίαν γυναῖκα καθισμένην στὸ κρεββάτι της. Μ' ἔβλεπε μὲ μάτια ἀπλανῆ καὶ ἡ πρώτη σκέψις μου ἦτο ὅτι ἦτο τρελλὴ καὶ ὅτι θὰ μ' ἐφόνευε. Δὲν ἦτο τρελλὴ ἐσκέπτετο ἁπλούστατα τὴν δυστυχίαν της.» Ἡ δις Banks εἶχεν ἀνάγκην ὄχι συνήθους ἐνεργητικότητος διὰ νὰ φέρῃ εἰς πέρας ὅλας αὐτὰς «τὰς μεταμορφώσεις». 'Αλλ' ἀφοῦ εἶδε τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπὸ τόσον διαφόρους μορφάς, πόσον δύσπιστος πρέπει νὰ εἶνε!

Εἰρήνη Νικολαΐδου.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Καὶ ἐνῷ τὸ ἐνηγκαλίζοντο τὰ χέρια των συνηντήθησαν καὶ συνεσφίχθησαν ὡς εἰς ἕνα δεσμὸν νέον, ἄρρηκτον, τὸν ὁποῖον ἡ ἀγάπη ἑνὸς παιδιοῦ ἔστω καὶ ξένου ἐγέννα μεταξύ των. Τὸ παιδὶ ἐκεῖνο ἦτο ἓν νέον ἰδανικόν, ἓν ὄνειρον, ἓν σύμβολον, ὑπὸ τὸ ὁποῖον ἀδελφωμένοι θὰ εἶχαν ἀκόμη νὰ ἀγωνισθοῦν, διὰ νὰ ἐπιζητήσουν τὴν πραγματοποίησιν νέων πόθων καὶ νέων ἐλπίδων.

Ἡ Ἄννα εἰς τὴν ἐρήμωσιν τῆς καρδίας τὴν ὁποίαν εἶχε κατεργασθῇ ἀσυνειδήτως ἡ μονοτονία τῆς ἀμερίμνου ζωῆς μετὰ τῆς συζυγικῆς προδοσίας, ᾐσθάνθη ὡς κάποιαν ὅασιν, ὡς κάποιαν ἀφύπνισιν εἰς συγκινήσεις νέας, αἱ ὁποῖαι τῆς ἐνθύμιζαν τὴν παλαιὰν καλὴν τῆς ζωῆς της ἐποχήν. Καὶ ἄλλοτε, πρὸ δύω χρόνων, εἰς μίαν κρίσιμον τῆς ζωῆς της στιγμήν, τὸ παιδὶ ἐκεῖνο τὴν εἶχε σώσει. Καὶ τώρα ὅπου μέσα εἰς τὴν ψυχήν της ἡ ἀνία καὶ ἡ ἀπογοήτευσις τὴν ἔκαμναν νὰ ἐξανίσταται διὰ τὸ παρὸν καὶ νὰ δυσπιστῇ εἰς τὸ μέλλον, πάλιν τὸ παιδὶ ἐκεῖνο εὑρίσκετο εἰς τὸν δρόμον της καὶ παρεμέριζε μὲ τὸ χεράκι του τὸ ἀδύνατον, τὰ σύνεφα τῆς κατηγιδος τῆς ψυχῆς της.

Καὶ ἐνῷ ὁ ἄνδρας της συγκεκινημένος ἀπεσπᾶτο ἀπὸ κοντά των καὶ ὠχρὸς ἀνέμενε τὴν ἀπόφασίν της, ἐκείνη ἔρριψε καὶ πάλιν ἓν βλέμμα εἰς τὸν ἀντικρεινὸν καθρέπτην καὶ τῆς ἐφάνη ὡς τὸ σύμπλεγμά της μὲ τὸ παιδὶ νὰ ἐσυμβόλιζε τὴν μόνην ἀγάπην, καὶ τὸν μόνον ἔρωτα, εἰς τὸν ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ καὶ νὰ πιστεύῃ εἰς τὸ μέλλον.

Καὶ ἐνθυμήθη τὰ λόγια τῆς κ. Λάϊν, ἡ ὁποία εἶχεν ἰδικήν της ἑρμηνείαν καὶ ἰδικόν της ὁρισμὸν διὰ τὸν τίτλον τῆς θεομήτορος. «Ἐγέννησε τὸν θεὸν διὰ νὰ τὸν ἀγαπήσῃ τόσον, ὥστε ἀπὸ τὴν μεγάλην της ἀγάπην νὰ φθάσῃ μέχρις αὐτοῦ καὶ νὰ σωθῇ.»

Ἐσηκώθη τότε καὶ αὐτή, ἐφίλησε τὸ μικρὸν ὀρφανὸν καὶ ἔπειτα ἐστράφη πρὸς τὸν ἄνδρα της καὶ μὲ φωνήν, ἡ ὁποία δὲν εἶχε καμμίαν σκληρότητα εἰς τὸν τόνον καὶ καμμίαν τραχύτητα εἰς τὴν ἔκφρασιν τοῦ εἶπε: Ἀπὸ τῆς στιγμῆς αὐτῆς εἶμαι ἐγὼ ἡ μητέρα τοῦ μικροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δίδω ὅλην τὴν ἀγάπην μου. Καὶ ἔξαφνα μὲ μίαν κίνησιν τρυφερὰν καὶ εἰς μίαν στάσιν ἁγίας, τὸ ἔσυρε κοντά της, τὸ ἐστήριζεν ἐπάνω της, καὶ ἐνῶ ἐθώπευεν ἥσυχα τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο παιδικὸν κεφάλι, τὸ ὁποῖον ἐβάρυναν τόσαι πρόωροι σκέψεις καὶ τόσαι καταιγίδες ψυχικαί, ἡ Ἄννα ἐπρόσθεσε χαμηλοφώνως: καὶ ἔχω τόσα νὰ κάμω διὰ νὰ τὸ παρηγορήσω ἀπὸ τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων καὶ νὰ τὸ σώσω ἀπὸ τοὺς κινδύνους τῆς πατρικῆς κληρονομίας.

Εἶσαι μία μεγάλη ψυχή, εἶπεν ὁ Νῖκος, καὶ σοῦ ζητῶ ὡς χάριν νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ ταχθῶ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας σου καὶ νὰ σὲ βοηθήσω εἰς τὸ ὡραῖον ἔργον σου. Ἴσως κοντὰ εἰς τοὺς δύο σας ἀνακτήσω καὶ ἐγὼ ὅ τι ἔχασα.

Αἱ τελευταῖαι αὐταὶ λέξεις τοῦ νέου ἀνδρὸς ἀπήχησαν μὲ κάποιαν ἐπισημότητα εἰς τὴν κενὴν αἴθουσαν, τὴν ὁποίαν ἐφώτιζεν ἀκόμη τὸ ἄπλετο φῶς τῆς πρὸ ὀλίγου κοσμικῆς συγκεντρώσεως. Ἄνθη σκορπισμένα εἰς δοχεῖα καὶ δέσμας ὡρκίας ἐμυροβολοῦσαν ἀκόμη τὸν ἀέρα, θυμίαμα καὶ αὐτὰ τῆς ζωῆς τῆς χαρᾶς, ἡ ὁποία ὀλίγας στιγμὰς προτήτερα ἐζωογονοῦσαν τὸ μέρος ἐκεῖνο. Αἱ λευκαὶ κιονοστοιχίαι τοῦ Ἰονικοῦ ρυθμοῦ, αἱ ὁποῖαι εἰς Πεντελικὸν μάρμαρον ἐξετείνοντο εὔγραμμοι κύκλω τῆς αἰθούσης, τῆς προσέδιδαν ἐν ἰδιαίτερον μεγαλεῖον κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τῆς σιγῆς καὶ τὴν ἀφωμοίωναν μὲ ναὸν θρησκείας, εἰς τὸν ὁποῖον παρεσευάζετο ἡ τελετὴ κάποιου ἀγνώστου μυστηρίου.

Ὁ Νῖκος, ὁ ὁποῖος εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του φαντασίαν ζωηράν, συγκεκινημένος ὡς ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην, εἶχεν ὑποστῆ βκθύτατα τὴν ἐπιρροὴν αὐτὴν τοῦ περιβάλλοντος καὶ ὁρμεμφύτως, μὲ μίαν εἰλικρινῆ διάχυσιν τῆς ζωηρᾶς ἄλλως τε φύσεώς του, ἀλλὰ καὶ μὲ σοβαρότητα ἐπιβαλλομένην ὑπὸ τῆς περιστάσεως ἐπρόσθετε:

Καὶ γυναῖκες ὡς σύ, Ἄννα, μεταβάλλουν τὰ σπίτια των εἰς ναοὺς καὶ κάμνουν θαύματα ὡς ἅγιαι, ὅταν μάλιστα βοηθοῦνται καὶ ἀπὸ μικροὺς ἀγγέλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ μάρτυρες μαζή! καὶ ἔδειξε μὲ τὸ βλέμματὸ μικρὸν ὀρφανόν. Πίστευσέ μου, ἐξηκολούθησεν, ὁλονὲν ἐμπνεόμενος περισσότερον. Εἰς κανένα ναὸν θρησκείας δὲν ᾐσθάνθην ποτὲ τὴν συγκίνησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι ἐδῶ τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ ποτὲ δὲν ἐπίστευσα εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἀληθείας καὶ τοῦ καλοῦ ὅπως πιστεύω τώρα.

Ἐδῶ, ἡ θέσις αὐτή, πρὸ ὀλίγου ἀκόμη, ἐβεβηλώνετο μὲ σχέδια ἐρώτων ἀνοσίων καὶ παθῶν, τὰ ὁποῖα εὐφραίνουν τὴν σάρκα, μιαίνουν τὸ πνεῦμα καὶ μολύνουν τὴν ψυχήν. Καὶ ἐδῶ, εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν, Ἄννα, ἤρκεσε νὰ μείνῃς μόνη σου, νὰ ἐξεγερθῇς ὡργισμένη κατὰ τῆς ἱεροσυλίας καὶ νὰ ἐκτείνῃς χεῖρα προστατευτικὴν κατ' αὐτῆς, ὅπως ἐξαγνίσῃς ἀμέσως τὸ περιβάλλον, ἐξορίσῃς διὰ παντὸς τὸ ἔγκλημα καὶ ἐπαναφέρῃς ἐν αὐτῇ τὸν μεγάλον Θεὸν τῆς ἀγάπης. Ἄννα, τὸ Νέον Συμβόλαιον τοῦ γάμου πρέπει νὰ συνάπτεται εἰς ναοὺς τοιούτους, τοὺς ὁποίους νὰ προστατεύουν καὶ νὰ ἐξαγνίζουν γυναῖκες τῆς ἰδικῆς σου θρησκείας καὶ τῆς ἰδικῆς σου ψυχικῆς περιωπῆς.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἡ ἀνατροφὴ μιᾶς Πριγκηπίσσης..—Ὁ Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος Β'. ζωγράφος, ποιητής, μουσικός, φιλόσοφος, Πολεμικὸς καὶ πολιτικὸς ἀνήρ, ἐπιθυμεῖ τὰ παιδιά του νὰ προικισθοῦν μὲ τόσα πλεονεκτήματα, ὅσα τὰ ἰδικά του. Δι' αὐτὸ ἀπεφάσισε νὰ κάμῃ τελείαν νοικοκηράν τὴν κόρην του πριγκήπισσαν Βικτωρίαν Λουΐζα. Αὕτη θὰ μάθῃ κατὰ βάθος τὴν μαγειρικὴν τέχνην, ἡ ὁποία εἶνε γυναικεία τέχνη μεγάλης σπουδαιότητος. Διὰ νὰ γνωρίζῃ ἡ κόρη του νὰ ἑτοιμάσῃ ἕνα ψητὸ μὲ πουρὲ ἀπὸ πατάτες, ἢ ἕνα γλύκισμα, ὁ μονάρχης, διέταξε νὰ κατασκευάσουν εἰς τὸ Potsdam ἕνα μαγειρεῖον ἐπίτηδες διὰ τὴν Πριγκήπισσαν. Καὶ ἐπειδὴ αὐτὴ εἶνε μόνον ἓξ ἐτῶν ἡ κουζίνα καὶ τὰ σκεύη της, εἶνε μικρά. Ἐν τούτοις ἡ πρώτη δοκιμὴ τῆς μελλούσης ἀρχιμαγειρίσσης (cordon bleu) ἕνα φλιτζάνι τσοκολάτα ἐκρίθη ὡς πολὺ ἐπιτυχημένον ἀπὸ τὰς Αὐτῶν Μεγαλειότητας.

Χωρὶς νὰ χάσουν καιρόν.-Πολὺ ὀλίγοι γάμοι ἐτελέσθησαν μὲ τὴν βίαν μὲ τὴν ὁποίαν ἡ Miss Φκνὴ Kood, ἐτέλεσε τοὺς γάμους της. Εἰς τὰς δέκα τὸ πρωΐ συνήντησε διὰ πρώτην φορὰν τὸν κύριον James Brunet Μετὰ δέκα λεπτὰ τὴν ἐζήτει εἰς γάμον. Εἰς τὰς δέκα 1)2 ἐτελέσθη ὁ γάμος.

Οἱ ἱερεῖς τῆς Ἀμερικῆς, εἶνε συνηθισμένοι νὰ εὐλογοῦν γάμους ἀνθρώπων πολὺ βιαστικῶν. Ἕνας ἱερεὺς εἰς τὸ Buffalo ἐτέλεσε ἕνα γάμον ὑπὸ ὅρους πολὺ παραδόξους.

Ἕνας κύριος Ράνδολ ἀπήγαγε μίαν δεσποινίδα Βρόουν. Ἔπρεπε νὰ κάμουν πάντα τρόπον νὰ μὴν ἀνακαλυφθοῦν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν της ἡ ὁποία τοὺς ἐζήτει οἱ δύο λοιπὸν ἀραβωνιαστικοὶ ἐχωρίσθησαν καὶ ἔλαβε ἕκαστος ἀπὸ μίαν ἐναντίαν διεύθυνσιν· ὅταν ἔφθασαν εἰς 200 χιλιομέτρων ἀπόστασιν ὁ εἷς τοῦ ἄλλου, πῆρε καθ' ἕνας τοὺς μάρτυράς του καὶ ὁ κύριος Ράνδολ ἐζήτησε ἕνα ἱερέα, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν βοήθειαν ἑνὸς τηλεγραφικοῦ σύρματος εὐλόγησε τοὺς γάμους των.

Παιγνίδια ἑκατομμυριούχων.-Τὰ παιδιὰ τοῦ νέου κόσμου ὅλα, ὅπως καὶ τὰ τοῦ παλαιοῦ, ἀγαποῦν τὰ παιγνίδια καὶ ἰδίως τὰ παιγνίδια ὅπου, τρέχουν, πηδοῦν, χορεύουν κινοῦνται καὶ φωνάζουν. Δι' αὐτὸ τὰ κοριτσάκια ἐκεῖ κάτω δὲν ἀγαποῦν νὰ ἐξέρχωνται χωρὶς νὰ πάρουν μαζύ των τὸ σκοινάκι τους μὲ τὸ ὁποῖον διασκεδάζουν τόσον.

Ἕνα ἀπὸ αὐτὰ τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν τυχὴν-ἢ τὴν δυστυχίαν ὅπως θέλετε-νὰ εἶνε ἐγγονὴ ἑνὸς πάππου πλουσιωτάτου, ἔλαβε ἀπὸ αὐτὸν ἕνα σκοινάκι, τοῦ ὁποίου ὅμοιον κανένα παιδάκι τῆς Εὐρώπης δὲν εἶδε. Τὰ ἄκρα εἶνε ἀπὸ κτυπητὸν χρυσὸν μὲ πολυτίμους λιθους, τὸ δὲ σχοινίον εἶνε ἀπὸ τόσον ἔκτακτον κανάβι ὥστε ἐπληρώθη 5 φράγ. σχεδὸν τὸ ἑκατοστόμετρον.

Ἡ χρεωκοπία τῶν ξανθῶν μαλλιῶν.-Ἡ στατιστικὴ μᾶς βεβαιώνει ὅτι ἐπὶ 100 μελαχροινῶν αἱ 77 ὑπανδρεύονται, ἐνῷ ἐπὶ 100 ξανθῶν, αἱ 53 μόνον.

Ἀλλὰ δὲν μᾶς λέγει ἐὰν αἱ ξανθαὶ ἀγαπῶνται ὀλιγώτερον καὶ ἂν δὲν προτιμοῦν ἀπλούστατα νὰ μένουν ἀνύπανδροι. Καὶ κατὰ βάθος αὐτὸ εἶνε ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίζωμεν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

ΓΑΤΟΣ ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ

Σᾶς βεβαιόνω πῶς δὲν θέλω νὰ πῶ τίποτα κακὸ γιὰ τὶς γάτες! θὰ ἔκανα βέβαια πολλοὺς ἐχτρούς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴ γρηὰ ὑπηρέτρια μου καὶ φθάνοντας στὸν Δουμᾶ ἢ τὸν de Cherville, καὶ πάντα ἔχει κανεὶς πολλοὺς ἄγνωστους ἐχτρούς, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ ἐκείνους ποῦ ξέρει.

Ἀνάμεσα ὅμως ὅλων τῶν τόσων ἐπαίνων ποῦ λέγονται γιὰ τὶς γάτες, καὶ οἱ ὁποῖοι ἂν ἐξετάσῃ κανεὶς τὴν σχέση τοῦ γάτου μὲ τοὺς ἀνθρώπους θὰ τοὺς βρῇ πολὺ χαρακτηριστικοὺς γιὰ τὴν ἐποχήν, θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα περιστατικὸ προσωπικό.

Καὶ θέλω πολὺ νὰ σᾶς τὸ παρουσιάσω μὲ τρόπον ὡραῖο χωρὶς νὰ δυσαρεστήσω κανένα! ἀλλὰ φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ τὸ καταφέρω καὶ συλλογίζουμαι νὰ σωπάσω· ἀλλὰ δὲν πρέπει, δὲν μπορῶ νὰ κρατηθῶ, εἶμαι σὰν ἐκεῖνες τὶς κακὲς γειτόνισσες, ποῦ ἅμα μάθουνε ἕνα μυστικὸ τῆς γειτονιᾶς πρέπει καὶ νὰ τὸ ποῦν.

Ἔ λοιπόν! νομίζω πῶς οἱ γάτοι δὲν πιάνουν ποντίκια!

Ἀκριβῶς αὐτὴ εἶνε ἡ σκέψις μου πῶς δὲν πιάνουν ποντίκια!—Καὶ δὲν εἶνε γνώμη ἀφῃρημένη σὰν ἐκεῖνες ποῦ μπορεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς γιὰ τὴν πολιτική, γιὰ ἕνα ρήτορα. Τὸ ἐναντίον εἶνε γνώμη βεβαία, ὁριστική, βαθειά, τὴν ὁποίαν ἔχω τριάντα τώρα χρόνια καὶ τὴν ὁποίαν ἐσχημάτισα ὅταν ἤμουνα σχεδὸν δέκα χρόνων καὶ ὄχι ἔτσι στὰ χαμένα, ὅπως γίνεται γιὰ μερικὲς ἄλλες, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς παρατηρήσεις, ἀπὸ πολλὰ πραγματικὰ συμβάντα καὶ πράξεις γάτων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν ὅλην τὴν ἐλευθερία νὰ κάμουνε ὅπως τοὺς ἀρέσει.

Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ ἤμουνα ἕνας μικρὸς μάγκας καὶ πήγαινα στὸ σχολεῖο τοῦ χωριοῦ, μὲ τὴν σάκκα μὲ τὰ βιβλία μου κρεμασμένη στὸν ὦμο. Ἡ γιὰ νὰ εἶμαι πολὺ ἀκριβὴς στὰ σχολεῖα γιατὶ μοίραζα τὸν καιρό μου μεταξὺ τοῦ δημοτικοῦ σχολείου καὶ τῶν μαθημάτων τοῦ γέρου ἐφημερίου. Στὸ σχολεῖο μάθαινα ὀρθογραφία καὶ τὶς τέσσερες πράξεις τῆς ἀρηθμητικῆς, ἐνῶ ὁ ἐφημέριος μοῦ ἔδειχνε τὶς ὁμορφιὲς τῆς γλώσσας τοῦ Βιργίλιου, καὶ μοῦ ἔδεινε ν' ἀποστηθίζω τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς, φαίνεται ὅμως πῶς δὲν ἔκανε μεγάλες προόδους γιατὶ ἔπειτα ἀπὸ δύο χρόνια δὲν εἶχα κατωρθώσει νὰ φθάσω στὴν τρίτην κλίσιν.—Εἰς τοῦτο εὐθυνόμεθα καὶ οἱ δύο μας γιατὶ καὶ οἱ δύο δὲν βιαζόμαστε καὶ πολύ.—Ἔπειτα ὁ ἐφημέριος εἶχε καὶ πολλὲς ἄλλαις ποιὸ σπουδαῖες δουλειὲς ἀπὸ τὸ μάθημά μου τῆς γραμματικῆς. Ἔχτιζε μιὰ ἐκκλησία, μὲ συνεισφορές, καὶ σᾶς βεβαιόνω πῶς δὲν ἤτανε εὔκολο πράμα! Καὶ πολλὲς φορές, ἅμα μάλιστα ἔβλεπε πῶς δὲν ἤξερα τὸ μάθημά μου, πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος ἔφευγε γιὰ τὸ χτίριό του, καὶ μὲ ἄφινε στὴν φροντίδα τῆς γρηᾶς ὑπηρέτριάς του Ροζαλίας.

Καὶ μὲ ὅλην αὐτὴν τὴν φλυαρία ξέχασα τὴν ἱστορία τοῦ γάτου.—Ἀμέσως θὰ σᾶς τὴν διηγηθῶ.

Ἡ Ροζαλίαδὲν εἶχε πλέον μαλλιά, εἶχε ἕνα μονάκριβο δόντι κατάμαυρο καὶ ἤτανε φοβερὰ ἄσχημη ποῦ νὰ κάνῃ φόβο, ἀλλὰ ἤτανε πάρα πολὺ καλή, Μοίραζε τὴν καρδιά της, τὴ γεμάτη ἀπὸ θησαυροὺς ἀγάπης μεταξὺ δύο ὄντων πολυαγαπητῶν, τοῦ κυρίου της, τοῦ κυρίου Ἐφημερίου, καὶ τοῦ Moutte τοῦ γάτου της. Καὶ τώρα ἀρχίζει ἡ ἱστορία μου.

Δὲν εἴδατε βέβαια πολλοὺς γάτους σὰν τὸν Moutte. Περιποιημένος, παστρικός, καλοχορτασμένος ἀπ' ὅλα ποῦ ἀγαποῦσε. Καὶ οὔτε ἕνα ψύλο! Τὸν περιποιόμαστε ἡ Ροζαλία καὶ ἐγὼ μόλις ἔφευγε ὁ ἐφημέριος, καὶ ἀφοῦ τοῦ κάναμε τὴν τουαλέττα του, τὸν βάζαμε νὰ κοιμηθῇ μέσα σ' ἕνα πανέρι μ' ἕνα μαξυλάρι ποῦ τοῦ εἶχε φτιάσει ἡ Ροζαλία ἐπίτηδες, γιὰ νὰ μὴν κουράζεται.=Καὶ ὁ κύριος Moutte ἤτανε πολὺ εὐχαριστημένος. Μ'ὅλην αὐτὴ τὴν περιποίησιν δὲν εἶχε γεράσει καὶ ἂν καὶ ἤτανε σχεδὸν πέντε χρόνων ἤτανε σὰν μικρὸ γατάκι. Ἔπαιζε ὧρες ὁλόκληρες μ' ἕνα φελὸ δεμένο μ' ἕνα σπάγκο κ ὶ μ'αὐτὸ τὸν διασκεδάζαμε ὅταν δὲν ἀναπαύουνταν. Ἔπειτα ἔτρωγε κάτι καὶ ξαναγύριζε στὸ πανέρι του, ἢ ἂν ὁ καιρὸς ἤτανε καλὸς ξαπλόνουνταν στὸν ἥλιο στὸ περιβόλι.

Μιαν ἡμέραν κάθουνταν ἔτσι στὴν ἀγαπημένη του θέσιν, μὲ τὴ ράχη γυρισμένη στὸν τοῖχο μὲ τὰ μπροστινὰ πόδια ξαπλωμένα πάνω στὴν ἄμμο μὲ τὰ μάτια μισοκλεισμένα. Μᾶς κύτταζε τὴν Ροζαλία καὶ ἐμένα, ποῦ ψάχναμε γιὰ μενεξέδες. Ξαφνικὰ πετάγεται, καθὼς πλησίασα σὲ μιὰ ρίζα, ἕνας ποντικὸς κατατρομαγμένος, πηδάει ἔξω ἀπὸ τῆς πρασινάδες καὶ μέσα στὴν τρομάρα του τρέχει κατ' εὐθεῖα πρὸς τὸ μερος τοῦ Moutte, χωρὶς νὰ δῇ τὰ λαμπερὰ μάτια του ποῦ τὸν κύτταζαν.

Ἐνόμισα πῶς χάθηκε, τὸν εἶδα μὲ τὴν φαντασία μου σκοτωμένο, φαγωμένο! Γιατὶ πετάχτηκε πάνω στὰ πόδια τοῦ γάτου. Καὶ ξέρετε τί ἔγεινε;

Ὁ Montte ταραγμένος πήδησε ἀπὸ τὴν θέσιν του, καὶ ἔφυγε σ' ἐναντία διεύθυνσιν ἀπὸ τὸν ποντικὸ μὲ τέτοιο τρέξιμο, ποῦ τὰ νύχια του πετούσανε τὴν ἄμμο πίσω του καὶ ποῦ τὸν ἀκούγαμε νὰ λαχανιάζῃ Δὲν σταμάτησε παρὰ στὸ κατώφλι τῆς κουζίνας, μὲ τὴν οὐρᾶ φουσκομένη καὶ τρομαγμένος ἀκόμα!

Τί κόπους κάναμε μὲ τὴν καλὴ αὐτὴ Ροζαλια, γιὰ νὰ τὸν συνεφέρουμε ἀπὸ μιὰ τέτοια συγκίνησιν!—Ἀλλὰ τί ἄδικος φόβος!

Βλεπετε λοιπὸν πῶς δὲν εἶνε στὴ φύση τῶν γάτων νὰ πιάνουν τοὺς ποντικούς, καὶ ἂν αὐτὸ γίνεται καμμιὰ φορά, γίνεται γιὰ νὰ παίξουνε ἢ ἀλλοίμονον! ἀπὸ τὴν φοβερὴ πεῖνα.

(Cunisset-Carnot)

Κυρία πολὺ ἀνεπτυγμένη καὶ κατέχουσα διακεκριμένην θέσιν ζητεῖ ἓν καλὸν μάθημα εἰς οἰκογένειαν. Εἶναι ἀνωτέρα πάσης συστάσεως καὶ θὰ εἶναι ἐξαιρετικῶς τυχηρὰ ἡ μαθήτρια ἥτις θὰ διδαχθῇ παρ' αὐτῆς, Περισσοτέραι πληροφορίας παρ' ἡμῖν.

Τὰ μαθήματα τῆς Ἐπαγγελματικῆς καὶ Οἰκοκυρικῆς Σχολῆς ἄρχονται ἀπὸ τῆς 1ης 8)βρίου. Μαθήτριαι ἐπὶ δι δάκτροις διὰ τὸ τμῆμα τῶν τεχνιτριῶν ραπτριῶν ἐγγράφονται μέχρι 1ης 8)βρίου. Διὰ τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα τῆς οἰκοκυρικῆς μέχρι 15ης 8)βρίου.

Ὁ κατάλογος τῶν δωρεὰν εἰσαγομένων ἔκλεισε συμπληρωθέντος τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν.

Δίδακτρα διὰ τὰς τεχνιτρίας δρ. 8 διὰ τὴν κοπτικὴν καὶ ραπτικὴν μόνον. Δρ. 15 δι' ὅλα τὰ μαθήματα. Διὰ τὰ καλλιτεχνικὰ μαθήματα, διὰ τὸ σίδηρον καὶ τὴν μαγειρικὴν 1 δρ. τὸ μάθημα.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

ΕΝΩΣΕΩΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΕΙΟΝ ΝΗΠΙΑΓΩΓΩΝ

Μετὰ τὴν ἐπιτυχῆ τοποθέτησιν τῶν ἀποφοίτων Νηπιαγωγῶν τοῦ λήξαντος Σχολικοῦ ἔτους, τὸ Διδασκαλεῖον ἤρχισε τὰς ἐγγραφὰς αὐτοῦ ἀπὸ τῆς 20 τρ. μηνός.

Εἰς τὴν τάξιν τῶν νηπιαγωγῶν εἶναι δεκταὶ αἱ πτυχιοῦχοι τῆς Ἀρσακείου σχολῆς καὶ αἱ ἀπόφοιτοι τῶν πλήρων Παρθεναγωγείων· κεκτημέναι ἀπολυτήρια τῆς Η.΄ τάξεως καὶ ἐνδεικτικὰ ἀρίστης συμπεριφορᾶς· ἡλικίας δὲ ἄνω τῶν 16 ἐτῶν.

Δίδακτρα οἰκοτρόφων Δρ. 75 — ἡμιτρόφων 30— καὶ ἐξωτερικῶν Δρ. 15 κατὰ μῆνα.

Εἰς δὲ τὴν τάξιν τῶν Παιδονόμων κατατάσσονται αἱ κεκτημέναι ἀπολυτήριον πλήρους δημ. σχολείου, ὡς καὶ αἱ μαθήτριαι τῆς στ΄. τῆς ζ΄ καὶ τῆς μὴ συμπεπληρωμένης η΄. τάξεως ἡλικίας ἄνω τῶν 16 ἐτῶν καὶ ἀρίστης συμπεριφορᾶς.

Δίδακτρα ἐξωτερικῶν Δρ. 10.—

Ἡ διάρκεια τῆς διδασκαλίας εἶναι διετής : ἀλλ' αἱ ἱκαναὶ τῶν πτυχιούχων τῆς Ἀρσακείου σχολῆς δύνανται νὰ συμπληρώσωσι τὴν σειρὰν τῶν μαθημάτων τοῦ Διδασκαλείου ἐντὸς ἑνὸς ἔτους.

Αἱ ἐγγραφαὶ ἐξακολουθοῦσι καὶ πέραν τοῦ Σεπτεμβρίου, συμφέρει ὅμως εἰς τὰς μαθητρίας νὰ προσέρχωνται ἀπὸ τοῦ Σεπτεμβρίου.

Ἔναρξις μαθημάτων τὴν 8 Σεπτεμβρίου.

ΝΗΠΙΑΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Εἰς τὰς τρεῖς τάξεις τοῦ Νηπιακοῦ κήπου εἶναι δεκτὰ νήπια ἄρρενα καὶ θήλεα 3-7 ἐτῶν. Εἰς δὲ τὰς τοῦ Προτύπου παιδία ἄρρενα καὶ θήλεα 7-10 ἐτῶν. Πλὴν τῶν τακτικῶν μαθημάτων διδάσκεται ὁ χορὸς καὶ ἡ Γαλλικὴ καθ' ἑκάστην.

Δίδακτρα διὰ τὰς 3 τάξεις τοῦ Νηπιαγωγείου δρ. 8— διὰ δὲ τὰς τοῦ Προτύπου δρ. 10— Συγκατάβασις διὰ τὰ ἀδέλφια.

Ἔναρξις μαθημάτων τὴν 15 Σεπτεμβρίου

(Ἐκ τοῦ γραφείου)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παραλοῦνται αἱ κ κ. συνδρομήτριαι καὶ ἀνταποκρίτριαι μας νὰ ἀποστείλουν τάχιστα τὰς καθυστερουμένας συνδρομάς των εἰς τὴν ἐφημ. τῶν Κυριῶν.

Καν Δ Κ. Βραΐλαν Φρ. χρ. 32 ἐλήφθησαν Εὐχαριστίας.— Καν Σ. Μ. Παρισίους. Συνδρομή σας ἐλήφθη ἐνεγράφητε Φύελα ἀποστέλλονται ἀπό 14 7βρίου ὅπου μετὰ τὴν θερινὴν συνήθη διακοπὴν ἐπαναλαμβάνεται ἡ ἔκδοσις. Κας Ν. καὶ Σκ. Γύθειον. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν διὰ κ. Γ. εὐχαριστίας.— Καν Μ, Ψ. Πάτρας Ἐλήφθησαν εὐχαριστίας. Κον Κ. Κ. Κ)πολιν. Ἐπισνολή σας καὶ συνδρομὴ ἐλήφθησαν ἐνεγράφη. Φύλλα ἀποστέλλονται.— Καν Σ.Μ. Βιέννην. Ὅτι λάμπει δὲν εἶναι πάντοτε χρυσός.— Δα Θ. Μ· Κ. Πειραιᾶ Ἐὰν ὁ μνηστὴρ εἶναι ἄνθρωπος πολιτισμένος διατὶ ὄχι. Καν Α. Ζ. Πύργον. Ἐλήφθησαν. Ἐνεγράφητε. εὐχαριστίας Καν Υ. Στ. Ἀλεξάνδρειαν, Ἀσυγχωρητος. Δὲν ἔγραψα ἀμέσως διότι ἤμην πολὺ λυπημένη καὶ θυμωμένη.— Καν Α. Β. Αἴγιον. Ὑποθέτω ὅτι πρόκεςται περὶ τῆς συνήθους θερινῆς ἐτησίας διακοπῆς. Διότι τά φύλλα μέχρι τῆς 12 Ἰουλίου ἐξεδόθησαν τακτικὰ καὶ ἀπεστάλησαν ἐξ ἴσου τακτικά. Πολ·αὶ κυρίαι ὑποπίπτουν εἰς τὸ λάθος αὐτὸ μὴ προσέχουσαι εἰς τὴν εἰδοποίησιν ἣν δημοσιεύομεν εἰς τὸ πρὸ τῆς διακοπῆς τελευταῖοτ φύλλον.— Καν Α. Γ. Ἀθήνας· Βεβαίως θὰ συνεχίσω τὰς ἐντυπώσεις μου ἀπὸ τὸ ταξείδι μου. Χαίρω διότι σᾶς ἀρέσουν καὶ σᾶς διασκεδάζουν. Ἔχετε δίκαιον τὸ ἐρχόμενον ἔτος θ' ἀκολουθήσω τὴν συμβουλήν σας.— Καν Δ. Μ. Ἀδραμύτιον. Πῶς δὲν ἔχω ἀκόμη ἀπάντησίν σας. Ἐν τούτοις τὸ συνιστώμενον πρόσωπον ἦτο ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν καλόν. Καλ Ν. Γ. Π. Πάτρας Ἀλλ' εὑρισκόμεθα εἰς τὸ τέλος. Δὲν συμβαίνει δυστυχῶς πάντοτε νὰ βραβεύεται ἡ ἀρετή. Ἄλλως τε ποσάκις ἡ ἀρετὴ εἶναι ὅ,τι φαίνεται; Δὲν ἀγαπᾶτε τὴν Γερμανίδα νοσοκόμον. Ἄρα γε ἔχετε δίκαιον; Καν Μ.Μ. ἐνταῦθα. Χειρόγραφον ἐλήφθη. Καν Α.Ν. Δ. Ἀθήνας Ἡ κατ' οἶκον διδασκαλία εἶνε προτιμοτέρα. Δύναμαι νὰ σᾶς συστήσω κυρίαν, ἡ ὁποία μέ διδασκαλίαν ἑνὸς ἔτους θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα δύο ἐτῶν σχολικῆς διδασκαλίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Γ λ υ κ ὸ ἀ π ὸ φ ρ ά ο υ λ α σ τ α φ ύ λ λ ι . Μία ὀκὰ ζάχαρη 1 1]2 ὀκὰ σταφύλλια ἀκαθάριστα. Πέρνετε τὰ σταφύλλια τὰ ὁποῖα διαλέγετε ὄχι πολὺ ὥριμα καὶ ἀνοικτοῦ χρώματος καί ἀφοῦ τὰ μαδήσετε καὶ τὰ πλύνετε, τοὺς βγάζετε τὰ κουκούτσια καὶ ἔπειτα τὰ ξεφλουδίζετε μὲ πτοσοχὴ. Ἔπειτα κοπανίζετε τὴν ζάχαρι ἀρκετὰ ψυλὴ καὶ τὰ βάζετε μέσα σὲ μιὰ σουπιέρα σειρὲς ζάχαρι, σειρὲς σταφύλλια καὶ τ' ἀφήνετε ὡς τὸ πρωΐ. Τὸ πρωΐ τὰ βάζετε εἰς μίαν κατσαρολα καὶ τὰ βάζετε σὲ συγανὴ φωτιὰ ὡς ποῦ νὰ λυώσῃ ἡ ζάχαρη ἔπειτα δυναμώνετε τὴν φωτιὰ καὶ ρίχνετε καὶ ἕνα κομμάτι βανίλια καὶ ὅταν κοντεύουν νὰ δέσσυν μιὰ κουταλιὰ τῆς σούπας λεμόνι καὶ τὸ ἀφήνετε νὰ δέσῃ καλά,

---

Κόρη καλῆς οἰκογενείας γνωρίζουσα ἄριστα τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν, κάτοχος καὶ σχετικοῦ διπλώματος, καὶ συνιστωμένη θερμότατα παρ' ἡμῶν ζητεῖ παραδόσεις. Ἡ διεύθυνσίς της εἰς τὸ γραφεῖον μας.